

De ratione syllabarum brevis isagoge, qua nulla magis succincta esse poterit

<https://hdl.handle.net/1874/423198>

De Rati=

ONE SYLLABARVM BREVIS

Isagoge, qua nulla magis succincta esse poterit. Re
cognita iā ab eius authore D. HENRICO
Glareano Heluetio, Poëta laureato.

EIVSDEM.

SUCCINCTA DE FIGVRIS,
quibus crebro Poëtae utuntur, lucubratio, ex
diuersis authoribus, Cicerone, Quintiliano,
Seruio, Prisciano, Diomede, atq; inter re-
centiores Antonio, Mancinello,
collecta.

FRIBVrgi BRISGOIAE AN.

M. D. XXX.

DE RATA

ON STEPHANUS BERNIS

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

2

IOANNI AEGOLPHO OF.
senburger Basileienſi, Clariffimo aduſcent
ti, HEN. GLAREA
NVS, S. D.

ANni iam aliquot laſſi ſunt, chariſſime Aegol-
phe, quando de ſyllabis neſcio quid perpuſillie
a nobis praeceptum eſt. Id poſteaquam ex Ita-
lia redieram, denuo in manus noſtras uenerat: reuiſi-
tum utcunq;. Ceterum alijs elapſis annis recogni-
tum, Ioanni Fabro Emmeo Calcographo Baſileienſi,
uiro honeſto, & in literis eximie erudito, premendum
dedi. Circuſpicienti autem mihi cui hoc potiſſimum
dedicarem, nemo te uel potior, uel aptior in mentem ue-
nit. Quippe cum ſis aduſcens, ac florentibus adhuc
annis, tamen neſcio quem adultum, non dico adaequas
tantum, ſed longiſſime grauitate, moribus, maturitate an-
tecellis. Deinde cum & alto loco natus ſis, & clariſſi-
ma parentela, niſq; deſit, quod iuuenilem animum in-
flare poſſet, tumidumq; & insolentem reddere, in te ta-
men genuina haec uirtus, atq; prudens animi magni-
tudo, omnia modeſta, omnia matura, nihil ſuperbi, nihil
inflati oſtendit. Adde q; literarum praeterea tantus in te
eſt ardor, tanta cupido, ut nullum momentum abſq; ſtu-
dio, nullam diem abſq; linea abire ſimas. Hoc me hercle
A 2 quod

quod sub me quondam magistro tuo, deinde sub Guilia
elmo Nefeno, bonarum literarum strenuissimo patrono,
nullisq; temporibus poenitendo preceptore, crebro
Iudando monstrasti. Accipe igitur charissime Aegolaphe,
benigno animo eas de syllabis preceptiones, quae
adolefcentem scire operae pretium est, adultum ignorare
(si modo literatus & doctus uideri uelit) turpissimum.
Quo in negotio, certo scio, neq; dicendi suauitas, quae
hic & prorsus nulla est, & nulla forsitan esse po-
terit, neq; res ipsa, quae sane pueros de-
cet, sed breuitas summa te dele-
ctabit. Vale, Basileae, ex
Lacydio nostro.

HENRICI

GLAREANI, POETAE LAV-
REATI DE SYLLABA.

rum ratione brevis Isagoge.

DE SYLLABA, ET EIVS
ACCIDENTIBVS.

CAPVT .I.

V M Grammaticæ partes sunt
quatuor, litera, syllaba, dictio, et
oratio, de sola nunc syllaba lo-
quemur. De qua & Priscianus
ab initio secūdi libri late pertra-
ctat. Est autē syllaba literarū cō-
prehensio, uno spiritu prolata.

Cui accidunt quinque, tenor, spiritus, tempus, passio &
numerus. Tenores tres, acutus /, grauis \, & cir-
cumflexus ^ . Spiritus duo, asper °, & lenis ° . Tē-
pora duo, longum - & breue ° . Passiones tres, auer-
sio ° subunio ~ & distinctio ° . Numeri sex, nā nulla
syllaba ultra sex habet literas, teste Prisciano. Omnis
autē syllaba uel est prima, uel media, uel ultima. Prima
syllaba dicitur, quæ ponitur ab initio dictionis plurimum

A 3 syllaba

DE SYLLABARVM

syllabarū. Quod ultimū adiecimus propter monosyllaba, quæ in ultimis syllabis numerantur. Media syllaba dicitur omnis, quæ neq; prima est, neq; ultima dictionis. Vltima syllaba dicitur, quæ terminat dictionem. De his omnibus sit exemplū Sardanapalus, hic syllaba sar prima, lus vltima est, reliq; oēs mediæ. Porro tria in quouis carmīe dinoscere necesse est, Primo syllabæ quantitātē, Secundo pedū rationē, id est, ex quibus syllabis pes quouis cōstituitur, Tertio quos pedes carmē quoduis, locis quibusuis accipiat. Primo itaq; de syllabis, quot modis noscantur, dicemus. Deinde et de pedibus, & de carminum generibus suo ordine prosequemur.

DE SYLLABIS REGVLAE GENERALES.

Caput .II.

SYLLABARVM quantitas generali præceptione, octo modis dinoscitur, positione, uocali ante alteram uocalem, diphthongo, deriuatione, compositione, præpositione, regula et exemplo.

DE POSITIONE.

POSITIO est, quando duæ consonantes sequuntur uocalem, ut pannus, doctus, luscus, sagitta, sophista, iners, petulans. Aut quando una quidem, sed tamen duplex consonans sequitur uocalem

lem, quales sunt x, z, & i positum inter duas uocales
 ut axis, gaza, maior, Troia, peior, syntaxis, Amazo-
 nes, Pompeius, rex, atrox, supellex. Est etiam in di-
 uersis dictiōibus positio, cum prior in consonantem fi-
 nitur, et altera à consonante incipit, ut Syluestrem te-
 nui musam meditaris auena. ubi tertia syllaba est longa
 positione; nam post uocalem e sequuntur m & t. Sed
 si prior dictio in uocalem breuem exeat, & sequens à
 duabus consonantibus incipiat, nō erit ob id statim po-
 sitio, uel uocalis breuis longa, ut in hoc Horatij: Lin-
 quimus, insani ridentes præmia scribe. Verg libro. 1.
 Geor. Et caua flumina crescunt. Quamuis poëtae Læ-
 tini nonnunquam græca imitatione sic positionem fece-
 rint, quemadmodum Vergi. Aegloga. 4. Terras que
 tractusq; maris, coelumq; profundum. Notandū ica-
 circo omnem positionem posse longari quoties placue-
 rit, Sed non ita corripit quoties uoluerimus, nisi & præ-
 cedens uocalis sit natura correpta, & sequatur muta
 cū liquida. Vtra harū conditionū defuerit, nunq̄ pote-
 rit positio corripit. Genitiuus namq; patris, à breui ntō
 pater, corripit primā. Sed matris et fratris genitiui mi-
 nime. q̄a māter & frāter primā longant. Eodē modo
 tenebræ, lugūbris, podāgra, pharētra mediā corripit
 natura. Salūbris autem, arātrum & lauācrum, mediā
 longant, nunquam corripunt. quandoquidem à longis
 sunt. Quod si tenebræ mediam longatam inuenies, ob

DE SYLLABARVM

positionem factū putato, quæ perpetuo longari potest, breuiari non item. Forsitan aut̄ in his tutissimum erit, à bonis authoribus non declinare. Nam ut genitrix mediam produxeris, uitium non effugies, quippe quā nemo unquam produxerit, etiam si sit positio.

DE VOCALI ANTE VOCALEM. Caput .III.

Vocalis ante alteram uocalem in latinis dictionibus semper corripitur, ut Deus, Maria, Lucia, Marius, Lucius. Excipitur *fi*, quoties nõ sequitur *r* post *e*, nam tū *i* corripitur, sicut *fi*erem: & genitiui nominū & pronomin in *ius*, q̄ ferè ancipites sunt.

DE DIPHTHONGO Cap .IIII.

Omnis diphthongus longa est, ut *laus*, *Eurus*, *Aeneas*, *cœlum*. nisi sequatur uocalis in eadē dictione, ut *præhendo*, *præuro*. Verg. lib. 7. *Stipitibus duris agitur, sudibus ue præustis.*

DE DERIVATIONE. Cap. V.

Tanta est syllaba deriuatiui, quanta est primitiui. quemadmodū enim amo primā corripit, ita & omnia ab eo tempora, omnia uerbalia, omnia quoq; participia. Exceptiones uero, quæ pauca sunt, quære apud alios. Sanè nonnunq̄, uel nõ est aperta deriuatio, ut *remigium* à *remeo*, cum potius à *remo*: uel est

RATIONE.

est literarum ordo confusus, ut à iuuenis iunior : uel licentia, aut scriptorumq; usus aliter uoluit, quæ apud illos studiosus facile inuenire poterit.

DE COMPOSITIONE Cap. VI.

Compositio accentu syllabarum quantitatè demonstrat : ut si nescias quanta sit prima de potens, cognosces ex accentu dictionis impotens. Item pius, probus, ex accentu dictionum impius, improbus. Currendum igitur est ex compositis ad simplicia, & contra, quemadmodum ex deriuato ad primitiuum. Vt si in dictione fortunatus, quanta sit syllaba tu, ignoras, inspicere primitiuum fortuna. Ita in dictione naturalis, dictionem natura. Non secus uerba ex compositis noscuntur, ut lego, perlègo, ludo, illūdo. Composita itaq; plerumq; simplicium naturam sequuntur.

DE PRÆPOSITIONE. Ca. VI.

Præpositio tanta est in compositione, quanta est extra compositionem. Sunt aut hæc ferè longæ præpositiones, de, præ, è, à, se, di, dis, & pro : ut demitto, præmitto, emitto, amitto, seligo, diduco, distraho, promitto. Re autem in compositione corripitur, ut reduco. Reliquæ præpositiones subiacent regulis generalibus & specialibus, ut ab, abs, ex. Inde in uerbis compositis cum præpositione, eundem est ad primi-

DE SYLLABARVM

tiuum, quatenus numerum syllabarum supputas, ut re-
lego, le prima syllaba.

DE REGVLA. Cap. VIII.

Prima regula. Omne præteritum dissyllabum
primam producit, cum omibus quæ ab ipso for-
mantur temporibus, ut lægi, lægeram, lægissim, læ-
gerim, lægero, lægisse. Excipiuntur sex præterita cū
suis compositis: Fidi à findo, scīdi à scīdo, bibi à bi-
bo, dēdi à do, stēti à sto, tūli à fero.

SECVND A REGVLA.

Omne præteritum principium geminans, primam
corripit, ut mōmordi, cūcurri, pēpuli.

TERTIA REGVLA.

Omnia alia præterita quantitatem presentis obseruāt,
sicut & alia omnia tempora. Nam sicut in amo prima cor-
rupta est, ita in amaui, nisi literaturā non obseruetur, ut
in his quatuor, genui, posui, potui & coēgi, quæ primam
breuiant, quamuis à longis ueniant. Et in his quidē re-
spiciendū est ad præcedentes regulas. nam rui, lui, spui,
nui & similia, esto sint dissyllaba, tamē quia uocalē ante
alteram uocalem habent, corripiuntur.

QVARTA REGVLA.

Supinum dissyllabum primam producit, cū omni-
bus parti-

bus participijs ab eo deriuatis, cū omnibus uerbalibus, cū omnibus uerbis frequētatiuis, ut uisum à uideo, participia uisus a um, & uisurus a um, et uiso is ere, uisitas are, uisio onis, uisus nomen. Excipiūtur hæc supina cū suis cōpositis, Itum ab eo is ire, inde reditum penul. cor. quitum à queo, inde nequitum penul. cor. citum à cieo, inde concitum pen. cor. situm à sino, inde desitum pen. cor. litum à lino, inde illitum pe. cor. datum à do, inde redditum pe. cor. statum à sto, inde institū pe. cor. satum à sero, inde insitum pen. cor. rutum à ruo, inde obrūtum pen. cor. Notum à nosco primam longā habet, sed in compositiōe mutat o in i breue, ut agnitum, cognitum. In his omnibus necesse est esse usum coniu-
gationū, & respectum ad deductionem temporum.

DE EXEMPLO. Cap. IX.

Sicut illustres poëtæ, citra licentiam usi sunt syllabis, eo licet modo nobis quoq; uti, quæ est omnium certissima cautio.

DE REGVLIS SPECIA-

LIBVS. Cap. X.

De regulis specialibus, quas appellāt, solent dari tria carmina, quæ negotium pueris satis aperiant. Eritq; haud dubie consultius pueros sic edoceri, quàm in tam uastum pelagus ignaram iuuentutem temere deducere, quo modo nostra ætat nullum
syllabis

DE SYLLABARVM

Syllabis finem ponunt, nullo antiquorum, quod imitentur, grammaticorū exemplo edocti, male grammatici. Quanquam non negauerim utile esse omnes syllabas, si fieri queat, notas esse, praesertim adultis, sed nos haec pro pueris scripsimus. Primum igitur carmen ostendit omnes uocales in primis syllabis, qua ratione constant. Secundum, uocales in medijs. Tertium, omnes omnium dictionum terminationes.

De primis syllabis.

a e i o u

Mansla, delenstue, flinstdiuerim, bodogofmo, cudrunsgumft.

De medijs.

a e i o u

Gau, bedecelmentu, qui, nost, dugrumunticus adde.

De ultimis.

A u i n c, as es os, finales dant tibi longas.

Et ut rudes quoque haec intelligant, considerandum uocales perpetuo respicere consonantes sequentes, non precedentes. Hoc igitur docens carmina, uocalem precedentem has, quae in his dictionibus ponuntur, consonantes, ante eas produci; ante reliquas uero, quae in ijs positae non sunt, corripitur. Exempli causa. In primis syllabis, a ante b corripitur, sicut labellum. a ante c corripitur, ut acerbus, acies. a ante d corripitur, ut uadum, quadro. a ante f corripitur, ut uaser. a ante g corripitur,

tur, ut magus, ago. a ante l producitur, ut ales, atq; ita deinceps de omnibus uocalibus primarum syllabarum. Et de medijs syllabis eodem modo. In his enim a ante b, c, d, & f, uel ph, corripitur, ut arābes, alācer, lampādis, & colāphus. a ante g producitur, ut imāgo, uirāgo & c. De ultimis uero syllabis non est relatio uocalium ad consonantes, sed dicimus in a finita produci, ut frustrā, amā, extrā. in b finita corripitur, ut ab. in c produci, ut lac, halec. in d corripitur, ut apud. in e corripitur, ut ouile, caprile, ac deinceps in reliquis pari modo.

Notandum tamen Grammaticos regulas has, factor, magis curiose quam docte inuertere, ut qui dixerit a ante l produci in primis syllabis, continuoq; multas exceptiones posuerit, alter illas sub regula generali comprehendens, edicit regulam, a ante l corripitur, et quas prior sub regula generali comprehendit dictiones, ipse a sua regula excipit. At hæc hæctenus de syllabis, quas studiosum huius negotij primo considerare oportet. Nunc de pedibus, quam potero, breuissime aliquid dicemus. Id enim alterum erat, quod huius rei studioso necessarium esse ab initio dixeramus.

DE PEDIBVS ET ACCIDEN
TIBVS EORVM. Cap. XI.

OMNE Carmen certo aliquo numero
comprehenditur, qui cum sit per partes
distinctus, iis illis nomen dedit, et pedes
uocauit, q, ut anial pedibus, ita carmen
numero currat. Is tamen numerus sylla-
barum est: & breuis quidem syllaba unum habet tem-
pus, longa uero duo. Vna igitur longa syllaba, duabus
par est breuibus. Est igitur pes, metrica syllabarum con-
structio. Cui accidunt octo, eleuatio, depressio, propor-
tio, syllabarum numerus, tempus, resolutio, figura &
ordo. Oportet enim in omni pede, cū una syllaba pedē
minime conficiat, priorem eleuari partem, sequentiē de-
primi. Rationē aut inter se habēt uel æqualem, uel inæ-
qualem. Et id bifariam, uel in syllabis, uel in tēporibus,
ut dactylus & spondeus, æqualē in tēporibus, inæqua-
lem in syllabis, utpote sesquiplam. Syllabarū quoq; nu-
merus in his est duarum, in his trium, in alijs quatuor.
Possunt deinde oēs pedes in tēpora resolui, ut dacty-
lus in quatuor, iambus in tria, pyrrhichius in duo & c.
Ceterū hi simplices sunt, ut iambus, spondeus: hi cōpo-
siti, ut diiambus, dispondeus. Deniq; omēs suū expetunt
in carmine ordinem. Nā non omne carmē quoslibet ac-
cipit pedes, aut saltem non quibuslibet locis. Sunt autē
hi pedes in frequentiori usu octo & uiginti.

Pedes q sunt in frequēti- ori usu,	Quatuor disyllabi.	} Pyrrichius Spondeus Iambus Trochæus	} ut	Deus uu
				Audax --
				Dies uu
				Mater -u
	Octo tri- syllabi.	} Molossus Amphibrachys Amphimacrus Bacchius Antibacchius	} ut	Tityre -uu
				Species uu-
				Dominus uuu
				Aeneas ---
				Libellus u-u
				Castitas -u-
Sedecim tetrasyllabi.	} Proceleusmaticus Dispondeus Dijambus Ditrochæus Antispastus Choriambus	} ut	Egestas u--	
			Natura --u	
			Relegere uuuu	
			Oratores ----	
			Amœnitas u-u	
			Cantilena -u-u	
	Pæan	} Primus Secundus Tertius Quartus	} ut	Alexander u--u
				Virginitas -uu-
				Diomedes uu--
				Demetrius --uu
Epitritus	} 1. 2. 3. 4.	} ut	Latitia -uuu	
			Potentia u-uu	
			Alienus uu-u	
			Celeritas uuu-	
				Sacerdotes u---
				Conditores -u--
				Concordiæ --u-
				Constantinus ---u

DE SYLLABARVM

Et neq; parum reſert quibus pedibus carmen abſoluas. Oportet nanq; rerum modum conſpicere in primis. Vbi uel maxime conſyderandum eſt, ut carmen ſuis pedibus, decentiq; in ceſſu, quod uolumus, feſtiuiter pingat. Sanè ſi uelocitas eſt perſcribenda, ſolis utemur dactylis, quomodo Vergili. lib. 2. Aeneidos, turris laeſum graphice ante oculos ponit :

Conuellimus altis

Sedibus, impulimusq; : ea lapſa, repente ruinam

Cum ſonitu trahit, & Danium ſuper agmina late

Incidit.

De Pyrrhi quoq; irruptione in domum Priami, ait :

Labat arietē crebro. ubi ſex breuibus ſyllabis uſus eſt. Et in. 12. Genua labant, proceleſmaticum pro dactylo poſuit, nam in temporibus hi conueniūt.

At ſi contra res graues deſcribendæ ſint, iam multis ſpondeis negotium cumulamus, quo pacto idem in 2. Aeneidos. Acneam extrema Priami ſcena narrantem inducit. Ait enim de Hecuba ſenem Priamum ab armis prohibentē.

Sic ore effata, recepit

Ad ſeſe, & ſacra longæuum in ſede locauit.

Cæterum ſonum aut geſtus rerum, ille idem feſtiuiter pedibus pinxit, ut bouis caſum in. 5. his uerbis,

Procumbit humi bos.

Et equi curſum ſonantem in. 8.

Quadrus

RATIONE.

Quadrupedante putrē sonitu quatit ungula campū.

Et sonitum tubæ in vi.

Sed dū forte caua, dū personat æquora concha.

Item gestum fabrorum Vulcani in viij. his uerbis :

Ferrum exercebant uasto Cyclopes in antro.

Brōtesq̃, Steropesq̃, & nudus mēbra Pyracmon.

Et paulo post :

Illi inter sese multa ui brachia tendunt

In numerum, uersaniq̃; tenaci forcipe massam.

Item magnitudinem rei horrendæ sic .i. Aene. de Polyphemo : Monstrum horrendum informe ingens.

Et quarto Aeneidos de fama :

Monstrum horrendum ingens.

Item in vi. de monstris :

Et centum geminus Briareus, ac bellua Lerne,

Horrendum stridens, flāmisq̃; armata Chimera,

Gorgones, Harpyiæq̃; et forma tricorporis ūbræ.

Sed puto in re cū copiosa, tum manifesta tot exemplis
me fastidium parere. Quod si quis tam est stupidi ingenij,
aut nihil auris habens, ut hæc iudicare nequeat,
non laboret horror. Dici enim posset illi, id quod Probus
apud Gellium cuidam rudi, & aure agresti homini
objiciebat, cum sit tale quoddam hominum genus, ut
sine iactura sui peccet, nihil eum perdere, qui eiusmodi
Vergilij ingenium non nouerit. Hucusq̃; de
pedibus, secunda huius negotij parte. Restat ut tertiam

DE CARMINVM

de carmibus, sed succinctim, uelut cetera absoluamus.

DE CARMINVM APPELLATIONE. Cap. XII.

ARmin a generali appellatione, primo in quatuor ptes discreta sunt. Est enim quoddã qđ Catalecticũ dicitur, cui deest una syllaba. Est qđ Brachycatalecticũ cui due syllabæ, uel plenus pes deest. Est deniq; qđ Hypercatalecticũ dicitur, qđ una syllaba redundat. Est postremo qđ Acatalecticũ dicitur, cui superest, aut deest nihil.

Secundo à numero pedum, in sex partes. Est enim quoddam Monometrũ dictum, quod duobus pedibus constat, ut Nubibus atris. Est quoddam Dimetrum, in quo pedes fluunt quatuor, ut Amice propugnacula. Quoddam Trimetrum, quod sex habet pedes, ut Nec fonte labra prolui caballino. Et Tetrametrũ, quod pedes octo constituunt, ut hoc Brachycatalecticum ex Horatio lib. i. Carminum;

- u u - u u - - - - u u - u - u - -

Soluitur / acris hy / ems gra / ta uice / ueris / & Fauoni.
Sed hoc attendendũ est in carminibus Iambicis, Trochaicis & Anapesticis duos pedes pro uno numerari, in ceteris autem singulos. Variant tamen hæc grammatici. Quidam enim hoc idem, quod nos monometrũ appellat

appellauimus, dimetrum nominant. Deinde quod nos tetrametrum diximus, illi heptametrum uocant. Apud Terentium heptametrum uix inuenies, sed quadratos catalecticos atque acatalecticos. Est autem quadratum acatalecticum ex octo pedibus huiusmodi.

U - U - U - U U U - U - - - U U

Pecunia in loco negligere malim in terdum lucrum

Pentametrum quoque dicitur quod quinque pedibus constat, ut *Bella mihi uideo, bella parantur*, ait. Postremo Hexametrum est sex absolutum pedibus, ut *Heroicum, Tityre tu patule recubans sub tegmine fagi*.

Tertio carmina appellationem acceperunt, uel à suis inuentoribus, ut *Pyndaricum* à *Pyndaro*, *Glyconicum* à *Glycone*, *Sapphicum* à *Sappho* eruditissima puella. Vel à pede prædominante, ut *Iambicum*, *Trochaicum*, *Dactylicum*, *Anapesticum*, *Choriambicum*, & *Spondaicum*. Vel à dijs, aut alijs, qui hoc carmine celebrati sunt, ut *Heroicum*, *Adonicum*, & *Pythium*. Ita à *Lyra* *Lyricum*, quod ad *lyram* cantari solitum erat. Denique multis alijs modis hisce antiquitas nomina imposuit.

DE QVIBVSDAM ATTRIBVTIS CARMINVM. Cap. XIII.

CArminibus autem ferme hæc quatuor attribuuntur, *scansio*, *casura*, *figura*, & *pmixtio*. *Scansio* sanè est ἀγῶν καὶ θέσις, id est, *elevatio*, et de
 B 2 pressio

DE CARMINVM

pressio syllabarū in pedibus. Cæsura uero est decorā
 quedam syllabarum finitio in medio carminis notata.
 Et est triplex. Prima est penthemimeres, id est, semi-
 quinaria, quando post duos pedes syllaba relinquitur,
 dictionē terminans, ut *Ti tyre / tu patu / le*. Altera est
 hepthemimeres, id est, semiseptenaria, quando post
 tres pedes syllaba relinquitur, terminans partem ora-
 tionis, ut *Ti tyre / tu patu / le recu / bans*. Trochaica
 tertia est, quando post duos priores pedes trocheus ma-
 net dictioem terminans, ut *Nil no / stri mise / rere*. Pos-
 sunt q̄; ex his aliquæ esse simul, aut una absq̄; altera, car-
 men autem quod neq̄; primam neq̄; secundam habet,
 pro fusus ineptum est. Figura quoq̄; accidit car-
 mini, quæ est nouata quedam dicendi ratio, minime uel
 festiuitate, uel ornatu carens: quarum ab authoribus
 centum aut circiter numerantur. De permixtio-
 nibus uero nunc dicendum. Contingit nanq̄; carmina
 nonnunquam misceri, unde & nomina quatuor sortita
 sunt. Monocolon enim dicitur, quod uniforme est &
 purum. Quomodo Vergilius Bucolica, Georgica, &
 Aenecida scripsit. Dicolon distrophon, quod ex duo-
 bus generibus conflatur, quale Elegiacum ex hexame-
 tro & pentametro. Dicolon tetraastrophon est, cū
 post tres eiusdem generis uersus, & quartum alterius
 moti, ad primum sit reuersio, quale est Saphicum cum
 Adonico dimetro. Tricolon tetraastrophon est, quando
post

GENERIBVS.

II

post uersus tres diuersi generis, ad primum conuertimur, quale est hoc Horatij carmen libro. I. in quo prima duo carmina Asclepiadea sunt, tertium Pherecratum, quartum Gliconicum.

- - - UU - -UU - U -

Dia|nam teneræ|dicite uir/gines,

- - - UU - -UU - UU

Incon|sum pueri|dicite Cyn|thium,

- - - UU - -

Lato|nanq;|su|premo

- - - UU - U -

Dile|ctam penitus|Ioui.

DE CARMINE HEROICO. Ca. XIII

Primum autem carminis genus est (de paucis enim dicturi sumus, ne omnino aut studiosis tyrunculis desimus, si nihil dixerimus; aut multitudi-
ne generum candidatos discipulos obtundamus, si loquacitas mea nusquam finem accipiat) Heroicum dactylicum Hexametrum quod & Homericum, & Pythium dictum est Quo genere tria maiora Vergilij opera, Ouidij Metamorphosis, Thebais et Achilleis Statij, Luciani Pharsalia, & pleraque aliorum poetarum carmina conscripta sunt. Id autem sex loca habet, & in primis quidem locis quatuor iam spondeum, iam dactylum nullo discrimine accipit. Venustus tamen est quod

B ; pluribus

DE CARMINVM

pluribus dactylis incedit. In quinto loco solum dactylum, & perraro spondeum. Immo quando hunc habet carmen hoc spondaicum dicitur, ut illud. vi. Metam.,

Et uetus in tela deducitur argumentum.

Sextus deniq; locus spondeum sibi uendicat. Quod si alios alijs in locis pedes reperiēs, nō statim ex hoc proceptum esse putes. Nam quod raro fit, quasi nunquam factum fuisse putatur. Eius h.ec est forma.

- u u - u u - u u - - - u u - -

Legerat / huius a / mor titu / lum no / menq; / li bellī.

DE PENTAMETRO ET ELE
GIACO, Cap. XV.

Pentametrum carmen est, quod quinq; loca pedū habet. Et in primo quidem, atq; loco secundo nunc dactylum, nunc spondeum, libentius tamē. Nam sic uenustius erit carmen in primo dactylū accipit. In tertio solum spondeum. In quarto & quinto anapestum, quanquam in ultimo esse potest Tribra- chys, propter ultimam in omni carmine indifferentem. Quod si hoc cum hexametro coniungatur, ut fiat distrophon, emergit Elegiacum carmen, aptum fletibus & lachrymis. Sed pentametri huiusmodi forma est.

- u u - u u - - u u - u u u

Bella mi / hi uide / o, bel / la paran / tur ait.

De Sap^a

DE SAPPHICO HENDECA-
SYLLABO. Cap. XVI.

S Apphicum carmen, à numero syllabarum Hen-
deca syllabum, à numero pedum Pentametrum
dicitur. Id omnibus in locis immobiles habet pe-
des. Primo quidem loco accipit trocheum, in secundo
spondeum, in tertio dactylum, in quarto & quinto
trocheum. Frequentissime autem cum Adonico dime-
tro ponitur, quod constat ex dactylo & spondeo. Tum
quoque decorum omnino efficitur, si cesura semiquina-
ria non careat, et si in Adonico subsequantur substan-
tiua, quorum adiectiua erant in Sapphico, quale est
hoc Horatij libro .2.

- u - - - u u - u - -
Crescit | indul | gens sibi | dirus | hydrops,
Nec si | tim pel | lit, nisi | causa | morbi
Fuge | rit ue | nis, & a | quosus | albo
- u u - u
Corpore | languor.

DE PHALECIO. Cap. XVII.

P Halecium pentametrum hendecasyllabum, spon-
deo, dactylo, & tribus trocheis conflatum. Non
nunquam in primo loco pro spondeo Iambum reci-
pit. Quo genere potissimum oblectati sunt Catullus &

DE CARMINVM

Martialis. Horatius uero nusquam usus inuenitur. Illius huiusmodi forma est apud Martialem.

-- - u u - u - u - u

Vitam | quæ faciunt beatiorem.

DE ASCLEPIADEO. Ca. XVIII.

Asclepiadeum carmen ab inuentore Asclepiade dictum, etiam Choriambicū nominatur à prede dominante. Cuius is modus est, ut primo loco sit spondeus, altero & tertio Choriambus, in quarto Pyrrichius. Hoc genere carminis præter Horatium, etiam Prudentius iucundissime lusit. ut illum hymnum: Inuentor riuuli dux bone luminis. Sed ex Horatio illud est exemplum.

-- - u u - - u u - u u

Mecænas atavis | edite regibus.

DE GLICONICO. Cap. XIX.

Hoc ab inuentore nomen accepit. Constat spondeo & duobus dactylis, ut illud Hora.

-- - u u - u u

Sic te | diuapotentis Cypri.

DE ARCHILOCHIO HEPTAMETRO. Cap. XX.

ID genus carminis ex septem locis est, quorum priores quatuor sunt Heroici carminis, ac deinde tres trochei sequuntur, quale est illud Horatii libro pri

bro primo carminum:

- u u - u u - - - u u - u - u - -

Soluitur / acris hy / ems gra / ta uice / ueris / & Fauoni.

DE IAMBICO. Cap. XXI.

I Ambicum carmen hoc optimū est, quod solis Iambis incedit, quanquā alios iam pedes accepit, praesertim locis imparibus, quales sunt primus, tertius &c. cuius unum genus est Dimetrum archilochium acatalecticum, quod Iambis quatuor constat, recipiens nonnunquā spondeū locis imparibus, ut est illud Hora.

u - u - - - u u

Ami / ce pro / pugna / cula.

Ad hunc modum Ecclesiastici hymni quamplurimi instituti sunt, sicut, Veni creator spiritus.

Alerum huius genus Hyponactium trimetrum acatalecticum, sex Iambis fluens, sed imparibus locis, uelut Dimetrum, spondeum recipit. Quo genere etiam comædiæ & tragœdiæ scriptæ sunt, sed non omnino eo ordine pedum, ut uidere est apud nostros auctores. Hunc uersum Iambicum senarium uocant; quem si in fine spondeum habuerit, σκῆζοντα, id est, claudicansē appellant, quo Persius à principio satyrarum usus est. Senarij ex Horatio est hoc exemplum:

- - u - - - u - u - u u

Ibis / Libur / nis in / ster al / ta na / uium.

DE CARMINVM
DE MIXTO CARMINE EX TRO
CHAICO AC IAMBICO. Cap. XXII.

Trochaicum dimetrum catalecticum, & Iambicum trimetrum catalecticū, nonnunq̄ cōnectuntur, quale elegans sanè est apud Horatiū lib. 2.

- u - u - u u

Non e/bur neq;/aure/um

u - u - u - u - u - u

Mea/reni/det in/domo/lacu/nar.

DE IONICO A' MINORE Ca. XXIII.

Ionicum à minore, Sapphicum trimetrum acatalecticum, constat tribus Ionicis à minore, quale est hoc apud Horatiū, quo solum uno in loco usus est.

uu - - uu - - uu - u

Miserarum est/nec amori/dare ludum.

DE HORATIANO. Ca. XXIII.

Horatius hoc genere, quod ponemus, adeo delictatus est, ut propè inuenisse credatur. Id est ex duobus dactylicis alcmannijs acatalecticis, quæ constant penthemimere Iambica, ac duobus dactylis. Tertio aut̄ uersu iambico dimetro hypcatalectico. Deniq; quarto rursus dactylico, qui ex duobus dactylis ac duobus trocheis conflatur, ad hanc formam.

u - u - - - uu - uu

Vides /ut al/ta/ster niue/candidum

soracte

-- u - - - uu -- u
Sora|cte nec|iam|sustine|ant onus

-- u - - - u - u
Sylua|labo|rantes|gelu|que

- uu - uu - u --
Flumina|constite|runt a|cuto.

DE QVIBVSDAM PRAECEPTIS

& cautionibus in carmine obseruandis.

Caput. XXV.

H Actenus de carminū generibus, qua potuimus breuitate diximus. Subiungamus proinde cautiones quasdam, in cōponendis uersibus nō inuicundas. Et primo quidem compositor notet, quemadmodum in soluta oratione adiectiuum pulchre praecedit substantiuum, deinde inter eadem pulchre aliquid mediat, ita non secus in carmine, ad hūc fermè modum.

Lurida terribiles miscent aconita nouerca.

Syluestrem tenui musam meditaris auena. Vel sic

In noua fert animus mutatas dicere formas

Corpora.

Vel sic.

Bella per Emathios plus quàm ciuilia campos.

Vel in Pentametro sic.

Mittit Amazonio Cressa puella uiro.

Secundo, ut uersus Heroicus claudatur, uel dissyllaba,
uel tri-

DE CARMINVM

uel trisyllaba dictione. Et pentameter sola (si commode fieri possit) disyllaba. Idq; anxie apud Ouidium, huius carminis principem obseruatum, apud alios uero usq; adeo neglectum hoc, ut disyllabam studiose effugisse dictionem uideri possint. Tertio, uersus Leonini sunt rari, ita ut diuersitate gaudeant omnia. Quarto, epitheta secundum tempora sunt uarianda. Non enim semper congruit canem rabidum appellare, sed nonnunquam placidum. Quinto congerenda sunt in unum nomina mortuorum, fluuiorum, insularum, ciuitatum, mulierum, piscium, herbarum, arborum & rerum aliarum. ita ut in alicuius rei descriptione si qua dictio non quadret, alias in promptu habeas. Sexto cauendum est, ne dictiones non satis latinas uersibus immisceas. Septimo ne accentus te decipiat. Nam Dalmania antepenultimam corripit, quam audacia producit. Octauo, quia dictiones a uocali incipientes, plurimum negotij faciunt, colligende sunt in unum locum. Item quae primam corripunt, in alium locum. quales sunt, ager, oves, equus, iter, apes, habet, onus. aut quales, uiri, dies, deus, bonus, probus, pius, lyra, potes: quae apud quoslibet authores, si lubet, facillime inuenies.

DE COLLISIONE IN METRIS.

Caput. XXVI.

Collisio

Collisio est. ultimæ syllabæ dictionis propter sequentem uocalem absorptio. Cuius quidem duæ sunt species, Echthlipsis, & Synalæpha. Echthlipsis est, quando præcedens dictio in m desinit, & sequens incipit à uocali. Tum enim m cū sua uocali absorbetur. Vergilius.

Venturum excidio Lybiæ, sic uoluere parcas

Synalæpha est, quando præcedens dictio finitur in uocalem, & sequens à uocali incipit, prioris dictionis uocalis eliditur. Idem.

Illi ego qui quondam gracili modulatus anena.

Fit quoq; collisio in fine carminis, quando ipsum in uocalem desinit per superfluam syllabam, & sequens à uocali incipit. superabundans enim tum syllaba eliditur. Vergilius in primo:

Aerea cui gradibus surgebant limina, nexæq;

Aere trabes.

Et huiusmodi quidem uersus Hypermeter dicitur, q. supra certā ac definitam mensurā, syllabam sup addat. In terdū aut prior uocalis p aliā sequentē nō eliditur, sed tantū fit breuis, quæ alioq longa fuerat. Vergi. in Aeg.

Et longum formose uale uale inquit Iola.

Quod apud Græcos in longis & uocalibus, & diphthongis frequentissimum est. Sed tamen uocalis illa quandoq; inuenitur producta. Vergi.

Stans & iuniperi, & castaneæ hirsutæ.

O' autem

DE CARMI. GENE.

O' autem aduerbium, sequente uocali quandoq; proa
ducitur. Horatius.

O' & præsidium, & dulce decus meum.

Quandoq; corripitur. Vergi.

Te Coridon ó Alexi, trahit sua queng; uoluptas.

Apud antiquos S consonans interdum sola subtraher
batur. Lucilius.

Quam neq; Lucanis oriundi montibus tauri.

Quandoq; cum sua uocali. Vergi.

Inter se coijsse uiros, & decernere ferro.

Sed hæc ex lecttione poëtarum facilius colliguntur.

Nos receptui canendum putamus. Vale in cly

te Aegolphe, & me ama. Basileæ, è

medijs curarum fluctibus, Anno

Christi. M. D. XXVII.

LIBELLI DE RATIONE
CARMINVM FINIS.

D. AEMONI A' MORYEN
 Allobrogi Canonico Bellicensi GLAREA
 NVS. S. D.

SI quis ad publicā iuuentis utilitatē de figuris præcipere uelit, maxie cauendū arbitror, ne maiorē laborē cumulando q̄ decidēdo sumere uelit. Neq; enī alia res est æque teneris ingenijs noxia. Nam præter Græcos Dij boni quantū mare est apud Quintilia. Ciceronēq; ut Latinos grāmaticos omittā. Quare ego, ut sæpe aliās, ita hac ī re quoq; iuuentuti succurrere haud grauate uolui, ut rei maxime utilis gustationē dūntaxat haberēt. Sanē ante annos plures, cū apud Vbios philosophiæ opam darem iuuenis, qdam à me hæc audierāt, atq; excriserāt, statimq; edidēre, oppresso meo noīe, qua ī re etiā gratiā apud me inierūt. Neq; enī sum tam ambitiosus, ut ī his mihi uel nomē uel samā parem, præsertim hac tēpestate, qua nihil amatur, qd̄ fucis, qd̄ male dictis careat. Tū q; nihil hic noui scribitur. Nec ullā laudem meretur hic labor si nō moderaberis negotiū. Vellem, multo breuius ea dicere potuissem, sed occorrebat illud Horatij Breuis esse laboro Obscurus fio.

Hæc tibi dicare placuit, suauissime Acmo, cum ob indolem tuam eximiam, et spem haud mediocrem futuræ eruditionis, tum ob fratrem tuum D. Petrum diui Sulpitij Abbatem, omnium studiosorum fidum
 Meccoe

Meccenatem. Qui olim mihi, cum apud Magnum
Iulium Erasmum, omnium rectorum studiorum iudicem
Basileæ conuictor esset singulari humanitate innotuit.

Sed iam in Epiomen præfationis propè ni-
mium. Vale Friburgi Brisgoie.

HENRICI

GLAREANI POETAE LAVREA
 ti Heluetij breuiffima de figuris, quibus crebro Poëta
 utuntur, lucubratio, authoribus Cicero, Quintilia-
 no, Seruio, Prisciano, Diomede, atq; inter poste-
 riores Antonio Mancinello, uiro de bonis
 literis optime merito.

ITIVM ORATIO
 nis generale est triplex, Obscu-
 rū, Inordinatū & Barbarum.

Obscurum octo habet

species:

PRIMA Est Acyrolo-
 gia, id est, improprius sermo,

ἀκυρος enim .i. improprius, & λόγος, sermo est: ut
 Requiem timeo uel spero laborem: Nam speramus bo-
 na, timemus mala.

Secunda. Pleonasmus, id est, abundans supra ne-
 cessitatem oratio, authore Quintilia. Vergi. Sic ore lo-
 cuta est. Ita dicimus. Audiui his meis auribus. Vel. Vidi
 his meis oculis.

Tertia. Perysologia .i. superflua locutio, ut Viuat
 Augustus & nō moriatur: dū idē sit uiuere et nō mori.

C Quarta

HENRI. GLAREA.

Quarta Macrologia, id est, longus sermo. *Liuius Legati non impetrata pace retro domū, unde uenerāt, abierūt.* Huiusmodi sunt periphrases apud Poetas, *Vt ortus solis, aut alterius cuiusuis temporis descriptio.*

Quinta Amphibologia. i. ambigua oratio. *Hec sepe fit per accusatiuū, ut Certū est Antoniū precedere Crassum eloquentia. Nonnunq̄ p̄ uerbū, ut Cato criminatur. nescitur enī an ipse ab alio an aliū ipse crimietur.*

Sexta Tautologia. i. eiusdem uerbi aut sermonis reiterationio, ut *Ipse egomet dicam. Verg. 1. Aenei. Quem si facta uirum seruant, si uescitur aura Etherea, nec adhuc crudelibus occubat umbris.*

Septima Eclipseps. i. defectus quidā necessarię dictionis, quā desiderat præcisa sententia, ut *Italiā facto profugus. i. ad Italiā. Vel. Terris iactatus & alto i. in terris.*

Octaua Aenigma. i. sermo obscurus, oratio quę stultitiam culaue, ut *Mater me genuit, eadem mox gignitur ex me; ubi ex aqua glaciem fieri significamus, rursusq̄ in aquam resolui.*

Inordinatum tres habet species :

PRIMA Est Tapinosis. i. humiliatio seu magnę rei humilis descriptio. *Verg. 1. Aeneid. Apparent rari nantes in gurgite uasto. i. mari. Et Epitheto leuauit Tapinosim, authore Seruio. Idem in eodem. Multa malus simulans, id est scelestus.*

Secunda Cacephaton. i. mala dictionū consonantia.
Cicero

DE FIGVRIS.

18

Cicero. O fortunatam natā me consule Romam. Verg.
lib. 1. Aenei. Sola mihi tales casus Cassandra canebat.
Et paulo post. Tris adeo incertos cæca caligine soles.
Et lib. 2. Aenei. Iliaci cineres.

Tertia Cacosyntheton .i. mala cōpositio. Verg. li. 2.
Versaq; iuuenicum Terga fatigamus hasta.

Barbarum: Eius duæ sunt species.

Prior Barbarismus, atq; hic in sola dictiōe locū habet. Fit autem scripto uel pronuntiatione. Scripto, ut si quis solemnis per p scriberet, uel ymnus absq; aspiratiōe. Pronuntiatione, Ut si dicam coinquinō, cophinus media producta: uel Theodōrus penul. cor. In carmine autem fit quatuor modis. Primo adiectione, atq; id trisariam. Vel literæ, ut relliquias pro reliquias, & religio pro religio. Vel syllabæ, ut Mauors pro Mars Induperator pro imperator. Vel temporis, ut Italiams fato, ubi prima syllaba breuis pro longa ponitur. Secundo detractiōe, idq; rursus trisariam, Vel literæ, ut dextra pro dextera. Syllabæ, ut nosti pro nouisti. Temporis, ut Auroq; effulgere fluctus. nam longa syllabæ corripitur. Tertio mutatiōe, ad eundem modum uel literæ, ut olli pro illi, assum pro adsum. Vel syllabæ, ut maxunus pro maximus. Vel temporis, ut Feruere leucatem. Quarto transmutatiōe, Vel literæ, ut Thymbre pro Thymber. Vel temporis, ut Dominus media longa, idōla media correpta.

C 2 Altera

HENRI. GLAREA.

Altera species barbari generis Solæcismus. Porro Solæcismus est inconueniēs dictionū iunctura, contra artem Grammaticen posita. Fit autem modis .14.
 Primo generum immutatione, ut *Albus mulier*. Vel: *Iste fœmina*. Secundo casuum uariatione, ut *Urbem* quam statuo uestra est, pro *urbs*. Tertio immutatioe numerorum, ut *Pars in frustra secant*. Quarto personarum immutatione, ut *Danai qui parent Atridis*. i. *qui paretis*. Quinto temporum, ut *sumat*, pro *sumauit*. Sexto per uerborū qualitates significationes sūe, ut *Nutritor* pro *nutrio*, cōmune uerbum pro actiuo. Septimo per uerborum modos, ut *Videri* pro *uidebantur*. Octauo per aduerbia localia, ut *Intus eo* pro *intro eo*. Nonno per præpositiones, ut *Sub lucem* pro *ante lucem*. Decimo per gradus comparatiōis, *Sæpius* pro *sæpe*. Undecimo per coniunctiones, ut *Subiectisq; urcere flammis*, q; pro *uel*. Duodecimo per geminationem abnuendi, ut *Nihil nunquam feci*, pro *nihil unquam feci*. Tredecimo per accentum, ut *Pene*, serme sine accentu in ultima acuto. Decimo quarto per ordinis immutationem, ut *Autem fieri debet*, pro, *fieri autem debet*.

FIGURA QUID, ET QVI
 bus Poëta utantur.

Figura est conformatio quedam orationis remota à communi, & primum se offerente ratione. Vel. Figura est arte aliqua nouata dicendi forma: ait Quintilianus libro .9. Generaliter autem Poëta tribus maxime utuntur, Metaplasmo, schemate, & Tropo.

METAPLASMVS dicitur transformatio apud Poëtas, idem quod in soluta oratione Barbarismus dicitur. Atq; secundū quatuor attenditur. Primo secundum ablationem & additionem, idq; uel in dictionis initio. Et sunt duæ species. Prosthesis, quæ appositio dicitur, ut Gnate pro nate. Astat pro stat. Aphæresis quæ ablatio est, opposita prosthesei, & abscissio dicitur, ut Temnitis pro contemnitis: rides pro irrides. Vel in dictionis medio. Et rursus duæ sunt species. Syncopa, id est, concisio, ut Glutisse pro glutuisse: et amauerunt pro amaauerunt. Epenthesis, id est, interpositio, ut Induperatorem pro imperatorem. Opponitur autem Syncopæ. Vel in dictionis fine, Et rursus ibi duæ species. Apocope, id est, abscissio, amputatio, ut peculi pro peculi: & tuguri pro tugurij. Paragoge, id est, deductio, quæ addit aliquid fini, Dicier pro dici: & tegier pro tegi.

Secundo attenditur Metaplasmus secundum quantitatem, & sunt duæ species. Systole, id est, correctio, dum longa syllaba corripitur. Vergilius. Obstupui.

HENRI. GLAREA.

steteruntq; comæ. Diastole, breuis syllabæ productio.
Verg. Exercet Diana choros. Hæ duæ figuræ in mag-
nis uoluminibus admittuntur, alioqui utio non carent.

Tertio attenditur Metaplasmus secundum elisionē,
et hoc uel in dictionis medio. Vbi duæ sunt species.
Syneresis, id est contractio. Vergili. lib. 8. Pellis obit
totum præfulgens unguibus aureis, pro auris. Dia-
resis, diuisio. Vergili. Aulai in medio libabant pocula
Bacchi. trisyllabum pro disyllabo, et syneresi oppo-
nitur. Vel in dictionis fine, et rursus duæ sunt species.
Synalepha, quæ uocalem prioris dictionis sequente
altera uocali, elidit; Ut semper ego auditor. Echthli-
psis, id est clisio, non solum uocalis, sed et m cum uo-
cali. Verg. Non equidem inuideo. Hæ duæ figuræ pro-
pter scansionem uersuum diligenter notandæ sunt.

Quarto attenditur Metaplasmus secundum trans-
positionem, uel literarum, ubi duæ sunt species: Anti-
thesis .i. literæ pro litera positio, ut olli pro illi. Græci
δύτισοιχον uocant. Metathesis .i. transpositio, ut
Thymbre pro Thymber. Vel dictionis, ut parallage
protheseon .i. præpositionū mutatio, quando præpo-
sitis pro præpositione ponitur. Vergili. Si bene quid
de te merui, pro in te.

SCHEMA QUID, QVO'T
ue eius species.

Schemæ.

Schema à Quintiliano dicitur lib. 9. quod à simplici atq; in promptu posito dicendi modo poënce uel rhetorice mutatum est. Eius duas esse species idem ait: $\delta\iota\alpha\upsilon\omicron\iota\alpha\varsigma$, id est, sententiarum, & $\lambda\acute{\epsilon}\xi\omega\varsigma$, id est uerborum uel dictionis. Prior species, auctore Donato, ad oratores pertinet, altera ad Grammaticos. Porro à Diomede schematis decem & octo species numerantur.

PRIMA Prolepsis, id est præsumptio, ut uerit Quintilianus. Fit autem quando quod posterius uenit, antea describitur. Vergilius libro sexto. Portusq; require uelinos: Velia enim nondum dicebatur, quando Aeneas ad Italiam uenit. Est quoq; prolepsis in constructione, quando totum prius dicitur, ac deinde per partes explicatur: ut Puella legunt flores, illa rosas, hæc lilia.

Secunda, $z\epsilon\upsilon\gamma\mu\alpha$, id est, coniunctio. Est autem cum plures sententiæ uno uerbo clauduntur: Aut quoties diuersi nominatiui ad unum uerbum uel adiectiuum referuntur. Fit autem tripliciter, quia uerbum uel adiectiuum aliquando præponitur, ad quod reliqua referantur, ut uicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia, Nominaturq; tam $\pi\rho\acute{o}z\epsilon\upsilon\gamma\mu\alpha$ uel $z\epsilon\upsilon\gamma\mu\alpha$ à priore.

C 4 Aliquando

HENRI. GLAREA.

Aliquando postponitur uerbum. Vergi. Aegloga. 8. Nil hic nisi carmina desunt. Teren. Id uisam, tu an illi insaniant; hæc hysterozeugma uel ὑπόzeugμα dicitur, & à Latinis zeugma à posteriore. Aliquando uerbum in medio ponitur. Vergi. Aegloga. 7. Huc ades ò Melibee, caper tibi saluus & hœdi. Idem lib. 3. Aenei. Troiugena interpretes diuûm, qui numia Phœbi, Et tripodas, Clarij lauros, qui sydera sentis, Et uolucrum pennas, & præpetis onûna pennæ: hæc uocatur Mesozeugma siue zeugma à medio.

Tertia Hypozeusis, id est, subiunctio. Fit aut̃ cū diuersis rebus singula uerba attribuuntur. Verg. lib. 10. Regē adit, & regē memorat nomenq; decusq;: Quid uic petat, quid uic ipse ferat, Mezentius arma Quæ sibi cõciliet, uolentiaq; pectora Turni Edocet, humanis quæ sit fiducia rebus Admonet, immiscetq; preces.

Quarta. Syllepsis, id est, conceptio. Fit autem secundum Diomedem cum singularis dictio plurali uerbo redditur, uel pluralis dictio singulari uerbo adiungitur. Vergi. Sunt nobis mitia poma, Castaneæ molles, & pressi copia lactis. Idem lib. 1. Aeneid. Hic illius arma, Hic currus fuit. Hoc schema late patet, ait Donat. Fit quoq; syllepsis dum pro multis unus ponitur. Vergi. lib. 2. Aeneidos. Hostis habet muros. Et. utrumq; armato milite complent.

Quinta. Dialyton, id est, dissolutum, quæ & Ansyndeton

Syndeton dicitur. Et Brachylogia à Diomede & Quintiliano lib. 9. Fit autem quando sine coniunctionibus plures dictiones connectuntur. Vergi. lib. 4. Aenēi. Alij naualibus ite, Ferte citi ferrum, date tela, impellite remos. Item, Iustitia, prudentia, fortitudine me superasti.

Sexta. Poly'syndeton, id est uarie coniunctum. Oratio multis connexa coniunctionibus, apud Græcos itaq; Vergilium frequentissima lib. 2. Aeneidos. Athamasq; Thoasq; Pelidesq; Neoptolemus, primusq; Machaon.

Septima. Anadiplosis, id est, reduplicatio. Fit autem quando eadem dictio præcedentem uersum claudit, & sequentem incipit. Vergi. Certent & Cygnis uulæ sic Tityrus orpheus Orpheus in syluis, inter delphinias Arion.

Octaua. Epanalepsis, id est, repetitio, quando eadem dictio & principium uersus & finem tenet. Iuuenalis. Crescit amor nūmi quantū ipsa pecunia crescit.

Nona. Epizeuxis, id est, coniunctio. Fit autem teste Diomede, quando dictio eadem sine aliqua dilatiōe geminatur cum impetu pronuntiationis. Vergi. lib. 9. Meme adsum qui feci, in me conuertite ferrum.

Decima. Anaphora, id est, repetitio siue relatio eiusdem dictionis in principio duorum uersuum. Vergilius lib. 1. Aeneidos. Nate mea uires, mea magna potentia solus Nate patris summi q tela Typhoëa tennis.

HENRI. GLAREA:

Undecima Paronomasia, id est, denominatio secundum Diomedem. Fit autem cum dictio reiteratur, mutata tamen aut litera aut syllaba in diuersam significationem, Vt prædo es non prætor; Aratorem et potius quam oratorem nomino. Terentius. Nam inceptio est amentium haud amantium.

Duodecima Schesis onomaton, id est, nominum habitudo. Fit, secundum Diomedem, dum singulis nominibus Epitheta coniuncta sunt, Marsa manus, per ligna cohors, festina uirum uis.

Decima tertia Paromœon, id est, simile: Quoties in oratione dictiones in similem consonantem incipiunt. Ennius. O Tite tu te Tati tibi tanta Tyræne tulisti. item. Machina multa minax minitatur maxima muris. In his quoque cacephaton poterit esse, mirum uero quod sit his oblectata uetustas.

Decima quarta Homœoteleuton, id est, similiter desinens secundum Ciceronem: Vel oratio si uerbis terminata uocibus. Ennius. Eos reduci, quam relinquere, temni quam deserui malui.

Decima quinta Homopteron, id est, casuum similis terminatio. Ennius. Mœrentes flentes lachrymantis ac miserantes.

Decima sexta Polyperton .i. multiplicem habens casum. Diomedes uero ait, Polyperton est oratio casuum uarietate distincta. Vergilius libro quarto Aeneidos.

dos. Littora littoribus contraria: fluctibus undas:
Imprecor arma armis pugnent, ipsiq; nepotes. Persius
satyra tertia. Ex nihilo nihil, in nihilum nil posse re-
uerri.

Decima septima Hyrmos, id est, oratio continuo
tenorem suum in multos uersus protendens. Vergilius
libro sexto. Principio caelum ac terras camposque li-
quentes, Lucentemq; globum lunæ, Titaniaq; astra
Spiritus intus alit.

Decima octaua Climax, id est, gradatio secun-
dum Quintilianum libro nono. Fit autem cum de uer-
bo media quadã repetitione in uerbum fit progressio.
Vergilius Aegloga secunda. Torua leena lupum se-
quitur, lupus ipse capellã, Florentem Cytisum sequitur
lasciua capella. Aliud. Industria parit uirtutem, uir-
tus gloriam, gloria inimicitias, Inimicitia pericula.
Hanc nonnulli non inter schematis species posuere.

TROPVS QVID EIV'S.

que species.

Tropus est uerbi uel sermonis à propria signifi-
catione in aliam cum uirtute mutatio, auctore
Quintiliano libro octauo.

Tropi maxima species est Metaphora, id est,
translatio, quæ mutuari permittit, quæ lingua Latina

non

HENRI. GLAREA.

non habet ne alicui rei nomen deesse uideatur. Hæc figura sæpius ornat oratiõem. Verg. lib. 6. Clasiq; immittit habenas. Aliquando necessaria est dum caremus nomine; ut Gemmã in uite nominamus. Hæc fit quoties mitem hominẽ uocamus agnum, hominem ferũ urasum, libidinosum suem, Iudeos canes, Christum resurgentem leonem. Hæc figura adeo late patet, ut omnes tropi species eius esse uideantur. Notandum etiam qd Aristoteles docuit de Metaphora, qd omnes transserentes se secundum similitudinem se transserunt. Ad hoc allusit Horatius in Arte. Dixeris egregie notum si callida uerbum Reddiderit iunctura nouum. Porro tropi species infinitæ putantur, quæ uero memorantur hæc sunt.

Catachresis, id est, abusio, ut parricida pro omni interfecore, cũ proprie patris interfector dicatur. Hæc figura, ut Quintilia. ait lib. 8. non habentibus nomen suum accomodat, & necessaria est. Multa enim sunt græcæ & latine non denominata. Nam qui iaculum emittit iaculari dicitur. Et Ver. 10. Aene. Induat dixit pro feriat.

Metathesis, id est, translatio secundũ Quintilia. uel transsumptio. Fit cum aliqua dictio aliud a sua propria significatione ex his quæ præcesserunt denotat; ut dum per Aristas spicas, per spicas segetes, per segetes æstates, per has deniq; annos accipimus. Verg. Aeglo. 21. Post aliquot mea regna uidens mirabor aristas.

Metonymia, id est, nominum transmutatio, figura latissime patens. Fit autem cum continens pro contento, & contra, contentum pro continente. Item inuentor pro re inuenta usurpatur. Vergi. Et uina coronant, id est crateras in quibus erat uinum. Idem lib. 8. Cælo gratissimus amnis .i. dijs qui in cælo continentur. Terentius. Sine Cerere & Baccho friget Venus; Vbi per Cererem panem, per Bacchum uinum, per Venere concubitum significat. Fit etiam Metonymia cum materia pro re materiata accipitur. Vergi. lib. 1. Aenci. Et pleno se proluit auro, id est, aurata patera. Item in eodem. Arma uirumq; cano: ubi per arma bellum intelligitur, quibus in bello utimur. Cicero. Cedant arma togæ .i. bella paci, expositore Seruio.

Antonomasia est nominis pro nomine positio, generalis pro speciali, ut per poetam Vergilium, per philosophum Aristotelem intelligimus.

Epitheton .i. appositum, uel adiectuum, ut dulce mustum, dentes albi, uina humida. Hoc Poetae liberius quæ oratores utuntur, nisi pondus secum ferat Epitheton: ut O' deformem libidinem, O' scelus abominandum ait Quintilia. lib. 8. Attribuuntur autem Epitheta nonnquam ab euentu. Insula diues opum. 1. Aeneidos. Nonnunquam à loco, ut Ithacensis Ulysses: nonnunquam ab actu, ut Aeneia nutrix. Item ab animo, ut Iustus imperator: & à corpore, ut Pulcher Iulus.

HENRI. GLAREA.

Synecdoche à Cicerone dicitur intellectio, ab alijs comprehensio. Fit autem quando à parte totum, uel à toto pars intelligitur, ut Puppis pro nauis, tectum pro domo, uel frigidus annus pro frigida hyeme. Item quoties numerus per numero ponitur, ut Vterumq; armato milite cōplent. & species per genere. Fit quoq; synecdoche quando participio præteriti temporis iungimus accusatiuum pro ablatiuo, ut Nuda genu uel pedem, & percussus collum. Hæc frequentius est apud Poetas q̄ oratores, diciturq; synecdoche constructionis. Est quoq; synecdoche secundum Quintilianum lib. 9. cum substractum uerbum satis ex cæteris intelligitur. Calius in Antonium. Stupere gaudio. ubi subauditur coepit.

Aposiopesis est, quam Cicero reticentiam, Celsus obicentiam, nonnulli interruptionem appellant, ait Quintilianus lib. nono. Differt autem à synecdoche quod manifeste uerbum desideratur in synecdoche, nō etiam in aposiopesi. Vergilius libro primo Aenēidos. Quos ego. ubi subauditur puniam, uel quid simile. Terentius. Ego ne? quæ me? & alium? ubi intelliguntur uerba Amabo, exclusit, & intronisit. Vergilius lib. 9. Meme adsum qui feci, in me conuertite ferrum.

Onomatopœia, id est, nominis fictio, secundum Quintilianum. Fit cum uocis confusæ nomen ad imitandum sonum effingimus, qua partius uiri decet. Nam hunc

hunc Ennij uersum : At tuba terribili sonitu taratanta
 tara dixit, Vergilius sic mutauit : At tuba terribili sonitu
 procul ære canoro. Hinc dicimus Leo fremit, Elephas
 barrit, equus hinnit, ursus sæuit, Bos mugit, Lupus
 ululat, asinus rudit, sus grunnit. ouis balat, uulpes
 gannit, miluus lugat, Turdus tritulat, grus gruit, Rana
 coaxat. Siquidem nouis rebus noua indere nomina con
 cessum est. Neq; iniuria tormentum illud quod globos
 ut ei aculatur tanto strepitu personans Boardam, di
 cimus uel Bombardam.

Periphrasis, id est, loquendi circuitus, Authore
 Quintiliano libro octauo, Fit cum quid paucis dici
 potest, pluribus explicatur : ut Teneros ouium depel
 lere sætus, id est, agnos. Hæc figura late patet :
 Nam Chronographiam, Macrologiam, & Topo
 graphiam proxime attingit, ac Hyrmon quoque.
 Sæpe hæc figura uerecundiæ gratia etiam uulgo u
 surpatur.

Hyperbole, id est, superlatio interprete Cicero
 ne, fit cum dictio fidem excedens ponitur augendi
 minuendiue gratia. Augendi, ut Niue candidior.
 Vel. Fulminis ocyoralis. Minuendi : ut Volantis
 folij sonitus te terreret. Hæc non fit ut credatur
 quod dicimus, sed ut ex eo quod incredibile est, creda
 tur aliquid penè incredibile. Vergilius libro. 1. Aeneid.

Fluctusq;

HENRI. GLAREA.

Fluctusq; ad sydera tollit. ubi nõ postulat Maro ut crea-
datur fluctum sydera tetigisse, sed ita alte eleuatum, ut
altius tolli non possit.

Hyperbaton, id est uerbi transgressio ait Quintili.
lib. 8. aspera dura ac dissoluta oratio. Huius. 5. species
à Diomede ponuntur. Prima Anastrophe. i. inuer-
sio, ordo duarum dictionũ pr. eposterus. Vergli. lib. 5.
Transtra per & remos: quoties uidelicet præpositio
postponitur suo casu, ut Littora circũ. Secunda Tme-
sis. i. dictiois, alijs interpositis, sectio. Verg. li. 3. Geor.
Septem subiecta trioni. i. septentrioni. Sed in compo-
suo recte, in simplicibus nimis est asperum. Antiquitas
tamen fecit, ut Saxo cere comminuit brum: hæc Serui.
lib. 1. Aenei. Tertia Parenthesis interclusio seu inter-
positio secundũ Quintilia. lib. 9. Fit cũ sermonis conti-
nuationi medius quidam sermo interuenit. Verg. lib. 1.
Aenei. O socij (neq; enim ignari sumus ante malorũ)
O passi grauiora, dabit deus his quoq; finem. Quar-
ta Synchesis. i. oblonga confusio. Aut, ut Donatus ait,
Hyperbaton undiq; confusum. Fit in turbata constru-
ctione. Verg. lib. 1. Aenei. Vna bonus quæ deinde ca-
dis onerarat Acestes Littore trinacrio dederatq; abeu-
tibus heros Diuidit. dum sit constructio: heros deinde
diuidit una quæ bonus Acestes onerarat cadis in litore
trinacrio & abeuntibus dederat. Quinta Hystero-
logia. i. præposterus sermo. Vocatur etiam hysteron-
proteron

pro teron, fit cum quod prius dicitur, fit posterius. Ver.
li. 3. Aenei. Postq̄ altos tetigit fluctus & ad equora uenit.
Prius namq; ad equora uenit, q̄ tangeret altos fluctus.
Idē. 2. Aen. Moriamur & i media arma ruamus.

Allegoria secundū Quintilia. lib. 8. inuersio est, quæ
aliud uerbis aliud sensu ostendit. Verg. Claudite iam riuos
pueri, sat prata biberunt, id est, canere desinite satis
audiuimus. Idem. 2. Geor. Sed nos immensum spacio
consecimus equor. Et iam tempus equū fumantia solue-
re colla. i. quæ tractanda fuerant explicuimus, iam con-
gruum est carmē finire. Eius septem sunt species. Pri-
ma Ironia, id est, dissimulatio, illusio. Hæc diuersum ei
quod dicit, intellectum petit, ait Quintilia. lib. 6. Verg.
lib. 4. Aene. Egregiam uero laudem & spolia ampla fer-
retis Tuq; puerq; tuus. Idem in eodē. Scilicet is superius
labor est. Teren. Id populus curat scilicet. Hæc nisi gra-
uitas pronuntiationis adiuuerit, confiteri uidebitur q̄
negare contendit. Secunda Antiphrasis. i. unius uer-
bi Ironia, est enim dictio contrariū significans, Vt bel-
lum q̄ minime bonum Qua nanos Atlantes uocamus.
Vel homuntionem gigantem, Aut Aetiopem argen-
teum. Differt ab Ironia, q̄ Ironia pronūtiando muta-
tat affectū & significatiōem, Antiphrasis aut diuersita-
tem rei denotat, auctor Diomedes. Tertia Aenigma
questiuuncula uelata, quæ est species generis obcuro in
orationis uitio. Quarta Charientismos, qua dure di-
cta gratius proferuntur auctore Diomede. Vt si roga ē

HENRI. GLAREA.

quis me uult aut quaesierit, & respondeatur bona salus
 uel fortuna, ita neminem me quaesisse intelligo. Et
 Terentianus Clitipho pro nihil respondere se ait amice,
 recte. Quinta Paroemia .i. prouerbiū uel adagium,
 ut Lupus est in fabula .i. sermo nobis eripitur per prae-
 sentiam eius de quo loquebamur. Nam Physici aiunt,
 Voce deseri eum quē lupus prior uideat. Verg. Aeglo.
 9. Mœrim lupi uidere priores. Hæc figura latissime pa-
 tet apud omnes authores. Ut luce clarius D. Erasmus
 in Chiliadibus opere illo uerè aureo ostendit. Sexta
 Sarcasmos .i. plena atq; hostilis derisio, seu iocus cum
 amaritudine. Ver. li. 12. En agros & quam bello troia-
 ne petisti Hesperiam metire iacens. Idem lib. 2. Aenei.
 Reseres ergo hæc & nūttus ibis Pelide genitori illi mea
 tristia fata Degenerēq; Neoptolemū narrare memēto.
 Septia Astesmos .i. urbanitas, oratio rusticitate carēs.
 Verg. Aeglo. 3. Qui Bauium nō odit amet tua carmina
 Meui, Atq; idem iungat uulpes & mulgeat hircos .i.
 pro pena habeat ut diligit Meuium peiorem poētā Ba-
 uio. & faciat quæ contra naturam sunt. fuerunt autē hi
 Vergilij & Horatij hostes.

Homœosis, id est, similitudo, quando ex similitudine
 cogniti in similitudine incogniti deuenimus. Huius autē
 tres species sunt. Prima Icon .i. formæ ad formā eum
 similitudine cōparatio aut laudis aut uituperatiōis gra-
 tia. Verg. lib. 4. Omnia Mercurio similis uocemq; colo-
 remq;. Hæc apud Homerum frequens est & Ouidium.

Ita dicimus, Ibat in præliū corpore tauri ualidissimi, seu impetu leonis acerrimi. Secunda Parabola .i. comparatio uel exemplum secundū Quintilia. lib. 5. uel similitudo scđm Diomedem. Vergi. lib. 2. Aenei. Qualis mugitus fugat cum sauius aram Taurus, et incerta excussit ceruice securim. Hac figura præcipue Homerus & alij Poëtae pleni sunt. Fuit aut̄ peculiaris Syris & Phœnicibus, ut ex Euāgelio patet. Tertia Paradigma .i. exemplum facti uel dicti alicuius, Aut hortantis dehortantisue narratio. Hortantis, Verg. 1. Aenei. Antenor potuit medijs elapsus Achiuis Illyricos penetrasse sinus. Dehortantis, Idem lib. 7. At nō sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor, Lædeamq; Helenā Troianas uexit ad urbes.

Epimone .i. perseuerantia, quæ fit in uersibus intercalaribus .i. qui sæpius in libris repetuntur. Verg. Aegloga. 8. Incipe Mœnalias mecum mea tibia uersus. Idem in eodē. Ducite ab urbe domum mea carmina ducite daphnim.

Hypallage .i. submutatio, fit dū uerba per aduersam intelliguntur. Verg. lib. 1. Aenei. Tot uoluerē casus Insignem pietate uirū .i. tot casibus uolui. Idem li. 3. Aen. Et dare clasibus austros, id est, classes austro.

Antipthesis .i. casus pro casu positio. Verg. li. 1. Aene. Urbem quam statuo uestra est, pro urbs; quanq̄ hoc Græca imitatione excusatur.

HENRI. GLAREA.

Hendiadis figura est dum substantiuum in adiectiuum resoluitur. Verg. lib. 2. Geor. Pateris libamus & auro. Idem lib. 4. Aenei. Ostrog; insignis & auro. pro pateris aureis & aureo ostro.

Liptote, id est, defectiua oratio, fit dum minus dicitur & plus intelligitur. Verg. li. 7. Munera nec sperno. i. libenter accipio. Idē li. 1. Geor. Nec nulla interea est inarrata gratia terrae. i. maxima & praecipua.

Chronographia, id est, temporis descriptio. Verg. lib. 2. Aenei. Vertitur interea caelum & ruit oceano nox.

Topographia. i. loci descriptio. Verg. lib. 1. Aenei. Lucus in urbe fuit media gratissimus umbra.

Geographia siue Cosmographia terrae siue mundi descriptio. species hae sunt Periphrasis.

Anapophora. i. tacitae obiectiois responsio, ut sum pius heu doleo Nam mihi saepe nocet: ideo enim dolet quoniam saepe nocuit. Haec figura Oratoribus & Philosophis familiarior est quam Poëtis.

Antitheton, id est, contra positum siue contrarium. Ouidius lib. 1. Meta. Frigida pugnant calidis, humilia siccis, mollia cum duris, sine pondere habentia pondus. Hoc etiam Polypeton dicitur, inter schematicas species ante enumeratum.

Brachylogia. i. breuiloquiū, fit teste Quintilia. li. 8. cum plura paucis cōplectimur, cōtraria Macrologiae. Verg. li. 4. Aenei. Ferte citi ferrū, date tela, impellite remos.

mos. Hoc genus etiam *Asyndeton* ac *Dialyton* dicitur

Erotema, id est, interrogatio. Vergi. in *Tityro*. Et que tanta fuit *Romam* tibi causa uidendi?

Epexegetis. i. prioris dicti expositio, fit cū sequentia priora exponunt. Verg. lib. 10. Tolle fuga *Turnum*, atq; instantibus eripe *fatis*. Idem. lib. 1. *Geor.* Extreme sub casu hyemis iam uere sereno. *Porphyrus* quæstione .xi. in *Homerum* multis modis ostendit, hoc apud *Homerum* frequentissimum esse.

Apotrophe. i. auersus à iudice sermo, ut auctor *Quintil.* lib. 9. fit quoties sermo ab instituta narratione ad secundam uertitur personam. Verg. lib. 3. *Aene.* *Polydoru* obtruncat, & auro *Vi* potitur, quid non mortalia pectora cogis *Auri* sacra *fames*.

Prosopopeia. i. personæ fictio ait *Quintilia.* lib. 9. fit autem cum rebus inanimatis uerba attribuimus, aut quoties inanimatum cum animato loqui facimus. Verg. li. 4. *Aenei.* Dulces exiuiæ dum fata *Deuq;* sinebant. Accipite hæc animam meq; his absoluite curis. ubi *Diado* ad uestes loquitur. *Ouidius* lib. 4. *Meta.* terram loquentem inducit cum fluminibus & mari quod est commune pleriq; a *pologis*.

Euphonia transfertur à *Prisciano* bona sonoritas, à *Quintiliano* uocalitas, ut *Aufero* pro *abfero*, et *prosum* pro *prodes*, *prodest*, *pro proes* *proest*.

Synthesis, id est, compositio, fit, ut quibusdam placet,

HENRI. GLAREA.

est, cum singulare collectiuum uerbo plurali componitur. Verg. lib. 1. Aenei. Pars in frustra secant.

Allocotheta siue Allocothis, figura est permutans partium orationis accidentia, Casum. Verg. lib. 10. Haeret pede pes, deusq; uiro uir. pede pro pedi. Est autem et hic Anastrophe. Numerum, ut iam dicto exemplo, Pars in frustra secant, ubi est Synthesis. Genus. Verg. Aeglo. 3. Dulce satis humor, depulsis arbutus boedis, Lenta salix foeto pecori, mihi solus Amyntas. nam ad dulce neutrum, et masculina et foemina reddidit, quamq; dulce exponi potest res dulcis.

Emphasis. i. amplior uirtus ait Quinti. li. 8. altior rem praebens intellectum, q; quem uerba per se ipsa declarant. Eius duae sunt species. Altera quae plus significat q; dicit. Verg. lib. 2. Aenei. Demissum lapsi per funem; nam sic equi altitudo monstrata est. Idem li. 3. Aen. Iacuitq; per antrum immensum saniem eructans. Nam sic quoq; corpus uastum Polyphemi significauit. Altera species est quae etiam id quod non dicit significat. Idem lib. 1. Geor. Cum iam glandes atq; arbuta sacrae Deficerent syluae et uictu Dodona negaret. significauit enim quod non dicit, hoc est non solum aliae sed etiam sacrae. Sacrarum, namq; sylvarum sterilitas aliarum infecunditatem denotat. Est item haec figura frequens in pronominibus ille ipse et similibus. Teren. Hic ille est. Sic dicimus: Aristoteles ille philosophorum praclarissimus. Et in graecis articulis praepositiuis.

Epanodos, id est regressio, authore Quintilia. lib. 2. ut Adolescentiam iuuenis laudo, non autem cum qui lasciuiam sequitur. Vel. Principatus bonus est, non autem is qui in tyrannidem commutatur.

Catexoche, excellentia uel eminentia. Vergi. lib. 1. Geor. Que cura boũ quis cultus habendo Sit pecori. p excellentiã dixit boues: & postea intulit cætra pecora, ut maius aniã separet à minoribus, authore Seruio.

Paradiastole, id est, distinctio teste Quintilia. lib. 2. Fit cū p astuto sapientem appellamus, Aut quoties rem nostrã dilatamus interpretamẽto: Ut prodigũ liberalẽ dicimus, Temerariũ fortem, q̄ modus uulgo est frequẽs. Adijciunt nonnulli Euocationem, quæ est continua reductio tertie psonæ ad primã uel secundã, ut Ego Antonius scribo. Appositionẽ, quæ est cõtinaua coniunctio duorũ substantiuorũ, quorũ alterum alterũ declarat. Vergi. lib. 6. Proximus ille Procas troianæ gloria gẽtis. Syllepsim, de qua supra in schematis speciebus: At ille sunt constructionis potius q̄ locutionis figuræ.

Porrò longũ esset si quis oĩa nomia, quibus Græci sui sermõis ornatum appellant, breui cõpendio enumerare uelit. Meminit multorum præterea Quintilia. libris. 8. ac. 2. Nos breuitati consulentes hæc satis esse studioso lectori, ac non omĩno curioso putamus.

FINIS.

FRIBVGI BRISGOICO.

